

N:o 17.

Ankom till Riksd. kansli den 3 maj 1897, kl. 12 midd.

Betänkande, i anledning af vissa till Riksdagen framställda förslag om ändring af § 4 i kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892.

(1:a A.)

I kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892, § 4, stadgas rörande bevillningsafgift af vissa handlande och handelsexpediter följande:

»*Utländing* eller i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, hvarför uppbörd af bevillning till svenska staten senast egt rum, allmän bevillning erlagt, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel, med eller utan varuprof, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronoppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här kvarstanna, samt dervid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis för hvarje kalendermånad, ehvad han vill under hela månaden eller blott en del deraf begagna sig af rättigheten, erlægga etthundra kronor, hvilken afgift skall, antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad i sänder, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande qvittenset å den erlagda af-

giften vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga requisitioner, böra af statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda å etthundra kronor hvardera, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som utbjuder eller slutar handel om utländska varor, skall, innan handel å någon ort inledes, för vederbörande polismyndighet derstädes styrka, att han behörigen erlagt den stadgade afgiften, och skall bevis om sådan anmälan af myndigheten på begäran meddelas. Beträdes någon, som antingen ej erlagt afgiften eller ock underlåtit att hos vederbörande polismyndighet förete bevis om afgiftens erläggande, med att idka dylik handel, böte från och med etthundra till och med femhundra kronor, och vare han derjemte i förstnämnda fall skyldig utgifva afgift för den tid, hvarunder den oloffiga handeln utöfvats. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika mellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

• De sålunda uppburna bevillningsmedlen åligger det uppbördsmännen att, under titel: »*Bevillning af vissa handlande och handelsexpediter*», såsom andra kronomedel i behörig ordning uti länets ränteri leverera; hvarförutom vid hvarje års slut bör uppgöras och till Kongl. Maj:ts befallningshafvande insändas redovisning för de emottagna qvittensblanketterna, hvilka redovisningar, sedan desamma blifvit till rättigheten af Kongl. Maj:ts befallningshafvande styrkta, böra inom januari månads slut det följande året till statskontoret insändas, för att med ränteriredogörelserna jemföras och derefter aflemnas till kammarrätten, för att tjena till ledning vid räkenskapernas granskning.

För de ifrån statskontoret till Kongl. Maj:ts befallningshafvande afsända qvittensblanketterna, hvilka, intill dess desamma till uppbördsmännen utlemnas, skola i landtränteriet förvaras, bör jemväl inom januari månads utgång behörig redovisning till statskontoret insändas.

Hvad här ofvan i denna § är stadgadt rörande särskild bevillningsavgift af utländing, som utbjuder och försäljer utländska varor, gäller icke för norrman, som idkar handel med norska produkter.»

Förslag om ändring af dessa stadganden hafva framstälts dels i Kongl. Maj:ts till Riksdagen aflättna proposition n:o 45, dels ock i två vid Riksdagen väckta motioner, n:o 23 inom Första Kammarne af herr P.

Bondesson samt n:o 109 inom Andra Kammaren af herr *C. W. Collander*; och då det af herr *Collander* framställda förslaget innefattas jemväl i Kongl. Maj:ts proposition, har utskottet ansett sig böra i ett sammanhang behandla Kongl. Maj:ts proposition och herr *Collanders* motion, hvaremot utskottet rörande herr *Bondessons* motion vill afgifva särskildt utlåtande.

I berörda kongl. proposition har Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att besluta, att § 4 i ofvannämnda förordning skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Utländing eller i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, hvarför uppbörd af bevillning till svenska staten senast egt rum, erlagt bevillning för inkomst af kapital eller arbete, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel, med eller utan varuprof, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronuppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis för hvarje tidrymd af trettio på hvarandra följande dagar, räknade från och med den dag afgiften erlägges, ehvad han vill under hela denna tidrymd eller blott en del deraf begagna sig af rättigheten, erlagga ett hundra kronor, hvilken afgift skall, antingen för längre tid på en gång eller för minst trettio dagar i sänder, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande qvittenset å den erlagda afgiften, hvilket uttryckligen bör angifva sista dagen i den tidrymd, för hvilken afgift blifvit erlagd, vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga requisitioner, böra af statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda å ett hundra kronor hvardera, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som utbjuder eller slutar handel om utländska varor, skall, innan handel å någon ort inledes, i stad inför borgmästare, stadsfiskal eller poliskommissarie eller ock å polisvaktkontor samt å landet inför vederbörande kronofogde eller länsman eller ordföranden i socknens kommunalnämnd styrka, att han behörigen erlagt den stadgade afgiften, och skall bevis om sådan anmälan på begäran meddelas; åliggande det handlanden eller handelsexpediten att på anfordran uppvisa qvittens å erlagd afgift. Beträdes någon, som antingen ej erlagt afgiften eller ock

underlåtit att hos vederbörande myndighet, på sätt ofvan blifvit föreskrifvet, förete bevis om afgiftens erläggande, med att idka dylik handel, böte från och med ett hundra till och med fem hundra kronor, och vare han derjemte i förstnämnda fall skyldig utgifva afgift för den tid, hvarunder den oloffiga handeln utöfvats. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika mellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

Redovisning för de, enligt hvad här ofvan är föreskrifvet, från statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsända qvittensblanketter, hvilka, intill dess de till uppborrdsmännen utlemnas, skola förvaras för länen i landtränteriet och för Stockholms stad i öfverståthållareembetets afdelning för uppborrdsärenden, skall af Kongl. Maj:ts befallningshafvande till statskontoret afgifvas inom januari månads utgång det följande året; skolande af uppborrdsman för de af honom från Kongl. Maj:ts befallningshafvande mottagna qvittensblanketter redovisning, bestyrkt å landet af häradsskrifvaren, i Stockholms stad af kamereraren i öfverståthållareembetets afdelning för uppborrdsärenden och i öfriga städer af magistratens ordförande, inom den 15 i samma januari månad afgifvas till Kongl. Maj:ts befallningshafvande, som har att densamma insända till statskontoret, hvarifrån redovisningen aflemnas till kammarrätten för att tjena till ledning vid räkenskapernas granskning.

Hvad här ofvan i denna § är stadgadt rörande särskild bevillningsavgift af utländing, som utbjuder och försäljer utländska varor, gäller icke för norrman, som idkar handel med norska produkter.»

De skäl, som ligga till grund för den kongl. propositionen, hafva framhållits i en af herr ministern för utrikes ärendena till finansdepartementet öfverlemnad promemoria, af hvilken utskottet erhållit del och hvilken innehåller följande:

»Upprepade gånger har från härvarande främmande beskickningars sida äfvensom i utlandets press klagats öfver de i Sverige gällande bestämmelser angående främmande handelsresandes behandling. Klagomålen hafva gällt dels storleken af den yrkesavgift främmande handelsresande hafva att erlägga, dels sättet för afgiftens beräkande, dels ock öfriga bestämmelser, hvilka dessa resande äro underkastade.

Nekas kan icke, att den å främmande handelsresande i Sverige hvilande avgift, hvilken enligt Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 2 december 1892 uppbares med 100 kronor för kalendermånad, är mycket stor i förhållande till de i andra länder gällande liknande avgifter.

Af mig föreliggande uppgifter framgår sålunda, att, under det främmande handelsresande icke äro underkastade någon särskild yrkesavgift i bland andra följande länder, nemligen: Amerika, England, Tyskland (betalas endast en obetydlig expeditionsavgift för utfärdandet af legitimationskort), Italien, Österrike-Ungern, Grekland, Portugal och Norge, uppkräfves sådan avgift i följande länder med följande belopp:

Belgien 20 francs (cirka kronor 14,40).

Danmark 160 kronor för år samt ytterligare 80 kronor för hvarje hus, som handelsresanden representerar mera än ett hus.

Finland 120 mark (cirka kronor 86,40) för kalendermånad.

Ryssland 35 rubel (cirka kronor 68,95) för utfärdandet af en s. k. kommisbiljett 1:a klassen, hvilken gäller från utlemningsdagen till den 1 derpåföljande januari.

Schweiz. För så vidt icke mellan Schweiz och vederbörande främmande land aftal träffats angående handelsresandes behandling, hafva främmande handelsresande att erlægga 300 francs (kronor 216) för år eller 200 francs (kronor 144) för halfår, om de uteslutande träda i förbindelse med hus, som åter försälja de inköpta varorna eller använda desamma för sin näring; i annat fall erlægga de resp. 500 och 300 francs. Derest främmande handelsresande på grund af öfverenskommelse behandlas såsom inhemska, äro de i förra fallet befriade från avgift, i det senare fallet hafva de att erlægga 150 francs för år eller 100 francs för halfår.

Nederländerna 15 floriner (cirka kronor 22,50) för år.

Hvad Frankrike beträffar, är frågan om handelsresandes avgiftsskyldighet beroende deraf, huruvida franske handelsresande i vederbörande främmande land underkastas sådan avgift.

Någon ändring i avgiftens belopp torde emellertid icke böra sättas i fråga, då dess storlek afser ej blott att beskatta här i landet uppkommen inkomst af handel och näring, utan äfven att i någon mån bereda skydd åt den inhemska industrien.

Deremot synes det mig i hög grad önskvärdt att söka åstadkomma ändring i sådana bestämmelser, som, utan att i nämnvärd grad tillgodose ofvan angifna ändamål, af de främmande nationernas handelsidkare och deras målsmän kannas och uppfattas såsom en vexation d. v. s. en småaktig åtgärd, till sina verkningar gående ut på att bereda den utländske handelsresanden personligt obehag.

Till sådana bestämmelser i kongl. förordningen den 2 december 1892 hör:

1) Avgiftens beräkande per kalendermånad, hvarigenom en handlande, som t. ex. reser i Sverige från den 15 september till den 15 oktober, har

att betala 200 kronor, under det att han för tiden från den 1 till den 30 september endast har att erlægga hälften af nämnda belopp. Alla, hvilka ega kännedom om denna beräkningsgrund, undvika naturligtvis att drabbas af densamma; endast i enstaka fall torde genom handelsresandens obekantskap med ofvanberörda förhållande det dubbla beloppet inflyta i statskassan, men nödvändigheten att inrätta sin resa efter kalendermånad kännes såsom ett hinder, hvilket i våra grannstater icke förefinnes.

2) Tvånget att, »innan handel å någon ort inledes, för vederbörande polismyndighet derstädes styrka, att han behörigen erlagt den stadgade afgiften.»

Genom denna bestämmelse nödgas en handelsresande, då borgmästarens embetstimma vid hans ankomst till viss ort redan är slut, att invänta nästa dag för att kunna börja sina affärer, under det han i annat fall med nutidens snabba kommunikationer ofta skulle kunna hinna att avsluta sin verksamhet på en dag i samma stad eller utsträcka den till flera städer på samma dag.

Genom en ändring i begge dessa afseenden skulle en stor lättnad beredas åt utländske handelsresande med hänsyn till deras personliga bekvämlighet. Någon direkt ökning af utländsk varuafsättning skulle deremot, enligt mitt förmenande, icke vara att befara. *Deremot skulle ett tillmötesgående från vår sida mot de ofta, och senast under innevarande år af härvarande tyska och franska ministrar, framställda reklamationerna kunna af oss vid underhandlingar om långt viktigare saker med fördel åberopas och begagnas för att söka uppnå verkliga förmåner för vår egen industri.»*

På grund af nådig remiss hafva statskontoret och kammarrätten, efter inhemtande af yttranden från öfverståthållareembetet och Kongl. Maj:ts befallningshafvande i rikets samtliga län, i anledning af herr ministerns för utrikes ärendena berörda framställning afgifvit underdånigt utlåtande.

För nämnda yttranden och utlåtanden har chefen för finansdepartementet vid ärendets föredragning inför Kongl. Maj:t den 19 sistlidne februari redogjort och dervid anført följande.

Af öfverståthållareembetets och Kongl. Maj:ts befallningshafvandes omförmälda yttranden inhemtades, att de flesta af dessa myndigheter erkänt befogenheten af anmärkningen rörande ifrågavarande bevillningsafgifts beräkning efter kalendermånad och biträdt åsigten, att denna tidsbestämmelse borde utbytas mot en annan. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Kronobergs, Gotlands och Vermlands län hade likväl ansett, att en sådan förändring borde sättas i sammanhang med höjning af bevillningsafgiften, hvars nuvarande belopp, enligt deras åsigt, vore för lågt. Endast två af

myndigheterna, nemligen öfverståthållareembetet och Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Jönköpings län, hade icke tillstyrkt förändringen, men på olika skäl. Öfverståthållareembetets skäl vore, att förändringen antagligen skulle medföra en ej ringa minskning i statsinkomst och i betydlig grad försvåra den erforderliga kontrollen, åtminstone i hufvudstaden, der under år 1894 handelsresandes hos polismyndigheten uppvisade qvittenser uppgått till 1,779. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Jönköpings län grundade deremot sin hemställan, att herr ministerns för utrikes ärendena framställning i berörda afseende icke måtte till någon åtgärd föranleda, på den omständigheten, att hvarje lättnad, som bereddes utländske handelsresande, skulle syfta till ökande af den utländska varuomsättningen, hvars tillväxt i landet ej vore önskvärd.

Statskontoret och kammarrätten hade i sitt afgifna underdåniga utlåtande anført, hurusom embetsverken hölle före, att de nyss angifna skälen icke vore af den afsevärda beskaffenhet, att de borde lägga hinder i vägen för afhjelpande af det missförhållande, hvartill tidsbestämmelsen af kalendermånad onekligen varit anledning. Enligt denna bestämmelse, hvars tillkomst icke härledde sig från längre tid tillbaka än år 1889, skulle utlänning och dermed likställd svensk handelsresande för rättighet att här i riket idka handel »förskottsvis för hvarje kalendermånad, ehvad han vill under hela månaden eller blott en del deraf begagna sig af rättigheten, erlägga ett hundra kronor, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad i sänder inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller». Det anmärkta missförhållandet hade synts embetsverken lämpligen kunna förekommas, utan att någon olägenhet tillskyndades statsverket, om bevillningsafgiften finge utgå för hvarje tidrymd af 30 på hvarandra följande dagar, räknade från och med den dag, afgiften erlades, och derjemte stadgades, att afgiften, hvilken skulle inbetalas antingen för längre tid på en gång eller för minst 30 dagar i sänder, skulle, i likhet med hvad nu egde rum, erläggas, ehvad handelsresanden ville under hel tidrymd af 30 på hvarandra följande dagar eller blott för en del af denna tidrymd begagna sig af rättigheten att idka handel. En förändring i denna riktning af första stycket i förevarande § 4 hade embetsverken ansett sig böra förorda.

Beträffande den enligt andra stycket handelsresande åliggande skyldighet att, innan handel å någon ort inleddes, för vederbörande polismyndighet derstädes styrka, att han behörigen erlagt den stadgade afgiften, hade Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Vesterbottens län ansett det icke vara nödvändigt, att denna skyldighet inträdde före verksamhetens början, utan att den lämpligen kunde af handelsresanden fullgöras inom viss kort tid,

till exempel 24 timmar derefter. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Blekinge län hade förmenat, att, med hänsyn till det stränga ansvar, som drabbade handelsresande, hvilken undandroge sig att erlægga den stadgade afgiften, och med afseende å den omständigheten att utbudandet af hans varor svårligen kunde hållas hemligt, föreskriften, att bevis om afgiftens erläggande skulle företes hos polismyndighet, utan olägenhet kunde utbytas mot en bestämmelse, att afgiftsqvittenset skulle på anfordran genast uppvisas. Flertalet af Kongl. Maj:ts befallningshafvande hade deremot yttrat den åsigt, att ett oeftergiftigt vilkor för utöfvande af den nödiga kontrollen öfver afgiftens erläggande vore, att ifrågavarande bestämmelse bibehölles. I allmänhet hade de ock såsom sin åsigt uttalat, att det i lagrummet begagnade uttrycket »vederbörande polismyndighet» icke finge tolkas så, som skett i ofvanberörda promemoria, att nemligen dermed endast skulle förstås städernas borgmästare, hvarjemte de upplyst, att flerstädes i verkligheten så tillgått, att afgiftsqvittenser fått företes icke allenast inför högre polismyndighet, utan jemväl hos stadsfiskal och poliskommissarie samt å polisvaktkontor. Åtskilliga länsstyrelser hade emellertid ansett lämpligt, att ett förtydligande af uttrycket »vederbörande polismyndighet» åstadkommes genom förändring af hithörande lagstadgande. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Malmöhus län åter hade uttalat såsom sin åsigt, att ett slikt förtydligande, derest det ansåges nödigt, kunde ske genom åtgärd af vederbörande administration.

Af de upplysningar, Kongl. Maj:ts befallningshafvande lemnat, hade det synts statskontoret och kamrarrätten framgå, att i högst sällsynta fall någon olägenhet i stad torde ifrågakommit för handelsresande af förevarande bestämmelse. Till följd häraf och då svensk undersåte jemlikt 18 § i förordningen angående utvidgad näringsfrihet den 18 juni 1864 icke finge vid stadgadt ansvar, utan föregången anmälan hos offentlig myndighet, idka försäljning, hvarom i 9 § 1, 2 och 3 mom. af samma förordning förmäldes, hade embetsverken, lika med de fleste af Kongl. Maj:ts befallningshafvande, ansett styrkande af erlagd bevillningsafgift, innan handel å någon ort inleddes, icke böra handelsresande eftergifvas; och hade därför embetsverken hemställt, att hvad herr ministern för utrikes ärendena i denna del anført icke måtte föranleda någon Kongl. Maj:ts åtgärd.

Efter omförmälda redogörelse angående hvad i ärendet förekommit yttrade chefen för finansdepartementet vidare:

»Att bestämmelsen om bevillningsafgiftens beräknande efter kalendermånad i vissa fall kan leda till obilligheter, är uppenbart. Det har ock endast varit för att underlätta kontrollen å skattens uppbörd, som sagda

tidsbestämning meddelats. Om det äfven må vara sannt, att kontrollen genom detta beräkningssätt i någon mån underlättas, synes man likväl vara berättigad att draga i tvifvelsmål ändamålsenligheten af en kontrollbestämmelse, hvilken måste leda till sådana ojemnheter i beskattningen som den förevarande. Då, enligt hvad statskontoret och kammarrätten samt ett öfvervägande flertal af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande vitsordat, en tillfredsställande kontroll kan beredas, äfven om bevillningsavgiften får erläggas för en tidrymd af trettio på hvarandra följande dagar, tvekar jag icke att förorda en ändring i sådant syfte af första stycket i § 4 af gällande förordning angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, helst den erforderliga kontrollen synes mig kunna underlättas genom meddelande af föreskrift, att qvittenset å den erlagda avgiften uttryckligen bör angifva sista dagen i den tidrymd, för hvilken afgift blifvit erlagd.

Hvad angår den enligt andra stycket i § 4 handelsresande åliggande skyldighet att, innan handel å någon ort inledes, styrka, att stadgad bevillningsavgift blifvit erlagd, delar jag den af de hörda embetsverken uttalade åsigt, att denna skyldighet icke bör eftergifvas. Deremot synes mig föreskriften, att sådant styrkande skall ske hos vederbörande polismyndighet, lämpligen böra, hvad stad angår, förtydligas sålunda, att afgiftsqvittens må företes hos borgmästare, stadsfiskal eller poliskommissarie eller ock å polisvaktkontor. Hvad landet angår, är kronofogde eller länsman vederbörande polismyndighet, men då afståndet till dennes bostad ofta kan vara ganska betydligt och dessutom lätteligen kan inträffa, att kronofogde eller länsman vid handelsresandens besök är i tjänsteärenden eller af annan anledning bortrest, är onekligt, att i sådant fall för handelsresanden kan uppstå sådant hinder, som enligt hvad i herr ministerns för utrikes ärendena ofvan omförmälda promemoria omnämnas, blifvit öfverklagadt. Af sådan orsak torde rättighet böra medgifvas handelsresande att förete afgiftsqvittenset, utom hos kronofogden eller länsmannen, jemväl hos ordföranden i socknens kommunalnämnd. Tillika torde uttrycklig föreskrift böra meddelas om skyldighet för handelsresande att på anfordran uppvisa qvittens å erlagd afgift.

Statskontoret och kammarrätten hafva i sitt förut omförmälda utlåtande jemväl yttrat sig öfver vissa af landskamreraren H. Cavalli och landskamreraren A. Holmquist i ett af dem den 27 januari 1893 afgifvet förslag till ändringar i andra delar af förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter föreslagna ändringar i tredje och fjärde styckena af ifrågavarande § 4, hvilka styckena innehålla bestämmelser

om redovisning för ej mindre bevillningsavgifterna af handelsresande än äfven de för redovisning af samma avgifter afsedda qvittensblanketter. De ändringar, nyssnämnda förslag innehåller, hafva ansetts nödiga dels med afseende derå att, hvad Stockholms stad anginge, hvarken bevillningsavgifterna kunde levereras i länets ränteri eller qvittensblanketterna i landt-ränteriet förvaras, såsom i dessa stycken föreskrefves, dels med hänsyn dertill att bevillningsavgiffts leverering under viss titel skulle strida mot föreskriften i 8 mom. af statskontorets kungörelse den 14 oktober 1884, dels slutligen af anledning att länsstyrelserna icke, såsom i tredje stycket förutsattes, vore i tillfälle att styrka rättigheten af uppborrdsmännens redovisning, utan att inventering af qvittensblanketterna vid årsskiftena hos dem verkställes, hvilket ej vore föreskrifvet eller syntes böra ifrågasättas. Efter det förbemälda komiterades förslag afgifvits, hafva emellertid uppborrdsförfattningarna undergått vissa förändringar, i följd hvaraf statskontoret och kammarrätten hemställt, att de i tredje och fjerde styckena af § 4 uti ifrågavarande förordning meddelade föreskrifter måtte erhålla viss från komiterades förslag afvikande lydelse.

Embetsverkens hemställan i nyssberörda afseende gifver icke anledning till någon erinran från min sida.»

Herr Collanders motion afser ändring af ofvanberörda lagrum endast såvidt detsamma angår beräkning af den tid, för hvilken ifrågavarande art af bevillning skall utgå; och har herr Collander yrkat, att enär bestämmelsen, att ifrågavarande avgift skall beräknas efter kalendermånad, verkade olikformigt och därför framkallat berättigadt missnöje hos de nationer, med hvilka Sverige egde handelsförbindelser, nämnda bestämmelse måtte ersättas med en lämpligare och rättvisare. I sådant syfte har herr Collander hemställt, att Riksdagen måtte besluta, att berörda avgift skall erläggas med etthundra kronor förskottsvis för hvarje »tidsperiod af 30 på hvarandra följande, från och med den dag anmälan skett räknade dagar», hvarjemte herr Collander i enlighet härmed afgifvit förslag till förändrad lydelse af förra delen i första stycket af § 4 i förevarande förordning.

Inom utskottet har vid behandlingen af Kongl. Maj:ts förevarande proposition annan erinran deremot icke förekommit, än att någon tvekan uttalats, huruvida det lämpligen bör åläggas ordförande i kommunalnämnd att mottaga bevis om att bevillningsavgift af ifrågavarande slag blifvit erlagd. Utskottet har dock ansett sig böra tillstyrka bifall till den kongl.

propositionen oförändrad, hvarigenom jemväl syftet i herr Collanders motion vinnes; och hemställer utskottet därför,

1:o) att Kongl. Maj:ts förevarande proposition, om ändring af § 4 i förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892, måtte af Riksdagen bifallas; samt

2:o) att herr Collanders berörda motion måtte genom denna utskottets hemställan anses besvarad.

Stockholm den 30 april 1897.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.
